

[Poul H. Møller]

arbejdsparterne og fremsat et mæglingforslag, som en eller måske ingen af parterne var tilfredse med og kunne godtage.

Det er ikke for mig i dag umiddelbart indlysende, hvad en sådan arbejdsgruppes kommissorium skulle være, men muligt tangerer dette kristeligt folkepartis Økoplan Q fra 1976, hvori vi bl. a. foreslog oprettelsen af et indkomstaftaleråd, bestående af arbejdsmarkedets parter, regeringen og Nationalbanken, der forud for overenskomstforhandlingerne skulle sætte sig sammen og beregne, hvor store realindkomststigninger der nu var mulighed for at give under hensyn til beskæftigelse, betalingsbalance m. v. Man skulle altså fastlægge et loft, en ramme, en procent, hvad man vil, inden for hvilken parterne så kunne forhandle, men disse forhandlinger skulle naturligvis helt overlades til arbejdsmarkedets parter, og det er jo en lidt anden sag.

I dag ved vi endnu ikke ret meget om regeringens langsigtede politik, men det er jo allerede antydnet, at den vil strække sig ud over den indeværende overenskomstperiode, og så vil den foreslåede arbejdsgruppe formentlig heller ikke komme i arbejde i 1981.

Kristeligt folkeparti må principielt fastholde den frie forhandlingsret, og vi må afvise dette lovforslag.

Mølgaard (DR):

Retsforbundet finder såmænd ikke dette forslag om indgreb i overenskomster dårligere end de forslag om indgreb i arbejdsmarkedets forhold, som vekslende regeringer igen og igen har fremsat i dette ting og – gud bedre det – fået vedtaget og det med tilslutning fra hovedparten af de partier, der her i dag har slået syv kors for sig med hensyn til støt- te til dette forslag.

Retsforbundet håber på og vil med alle midler arbejde for, at den bastante afvisning fra praktisk taget alle sider her i dag, som jo også begrundes med principielle ønsker om at overlade arbejdsmarkedets forhold til arbejdsmarkedets parter, også bliver flertallets praktiske politik i dette folketing. Vi vil prøve at holde de partier, der her afviser lovforslaget af principielle grunde, fast på deres principper.

Vi vil så i øvrigt afvise dette forslag. At det ikke er dårligere end andre indgrebsforslag, der er blevet vedtaget, gør det absolut

ikke godt. Retsforbundet afviser i det hele taget den filosofi, at tvangsindkomstpolitikken er nødvendig, ja overhovedet gavnlig – tværtimod, viser alle erfaringer. En bedre forberedelse af indgreb med statsstyring af anliggende, som private, herunder frie organisationer, suverænt burde kunne bestemme over, det er absolut ikke vejen frem.

Det kan da også undre, at fremskridtspartiet mener det, men friheden for private skal åbenbart ikke gælde lønområdet, kun pris- og avanceområdet ifølge fremskridtspartiet. Det er en dårlig filosofi. Man vil stabilitet og det på et helt forkert plan, med tryghed med hensyn til lønninger, men i øvrigt frihed for erhvervslivet, også dets monopoler. Robin Hoods politik er vendt på hovedet af fremskridtspartiet og derpå gjort til partiets politik.

Glistrup (FP):

Hr. Mølgaard havde aldeles uret, når han nu lige her tror, at dette forslag har noget som helst at gøre med brud på frihedstanker eller med, hvordan man skal tvangsløvgive på arbejdsmarkedet, og hvad det ellers var, der brugtes af udtryk. Det er simpelt hen blot et udtryk for det, der er så umådelig svært at få forklaret denne forsamling, nemlig at når man skal gøre et stykke arbejde, så skal man gerne gøre et ordentligt stykke arbejde. Derfor skal man sørge for, at tingene er forberedt på en behørig måde, så man er indstillet på alle de eventualiteter, der kan indtræde, i stedet for, som vi er blevet det i 1975, 1977 og 1979, simpelt hen at blive taget på sengen. Det er det eneste, der ligger i forslaget.

Medens retsforbundet altså ikke havde fået fat i kernen i det, så var socialdemokratiets udgangspunkt et udgangspunkt, der faktisk ramte noget af det væsentlige, nemlig at forslaget ville ændre den hidtidige praksis. Det er rigtigt, det er da derfor, man fremsætter forslag her i folketinget, nemlig fordi man mener, at den hidtidige praksis ikke har været tilfredsstillende, og man derfor gerne vil bidrage til at gøre tingene noget mere fornuftige.

Den praksis, som socialdemokratiets ordfører var så glad for, var jo, at det var regeringen som sådan, der førte drøftelserne med de forskellige organisationer på arbejdsmar-